

1925 - 1960.

35 let

mladoboleslavské lehké atletiky

Pozdravy a vzpomínky býv. atletů :

Zdravím Vás a blahopřeji k návratu do ligy, i když jen II. Takřka jako padesátník se občas ohlédnu zpět a udělám ňu astam nějakou životní bleskovku - rekapitulaci. Bylo to v roce 1936, kdy jsem se přistěhoval do Ml.Boleslavi. Kdo byl strážčím mého příchodu? Nikdo jiný než starý harcovník a atletický obětavec Ota Mlejnek s bratry Sobočky. Tuto změnu pokládám ve svém životě za docela šťastnou, ne jen proto, že jsem dostal v Ml.Boleslavi v automobilce zaměstnání a do cílil své nejlepší atletické výkony, ale hlavně našel zde bratrské prostředí a poznal hodně vzácných a dobrých lidí. V mé 25 leté závodní kariéře nelze zapomenout a nepřipomenout jména dlouholetých oddílových kamarádů : desetibojaře Honzu Havlíčka, závodníka-rváče, se kterým jsem bojoval o přebornický titul na mnoha dráhách v ČSR. S tímto jménem je nerozlučně spojeno slavné družstvo vícebojařů, které bylo chloubou mladoboleslavské atletiky a právem, vždyť na mistrovství obsadilo ze šesti předních míst pět. Dále to byl nezmar Přemek Dolenský - do dnešních dnů vždy svědomitě připravený atlet - se kterým jsem po dlouhá leta bojoval nejen v oddíle, ale i v mezistátních utkáních. To jsem si vybral jen dva, a těmi jsou spojeny stovky dalších kamarádů-atletů i stovky utkání přátelských i ligových, která proslavila nejen atletiku, ale i město Mladou Boleslav. Nechci zapomenout ani na ty bezejmenné obětavce, funcionáře, papíráře a rozhodčí, bez nichž by nebylo atletiky ani toho krásného chlapského přátelství a vzácného prostředí - na to není možno nikdy zapomenout a právě vzpomínky na tuto vzácnou shodu a přátelství sílily mne v mnoha těžkých chvílích života. V ligovém zápolení zlomte vaz !

Zasl.mistr sportu
Franta F I E D L E R.

Požádali jste mě dopisem, abych Vám napsal příspěvek do jubilejní Ročenky mladoboleslavské atletiky. A teď radte, píšete : Piš jen stručně, hlavně však hned ! Stručně a hned je pro toho, kdo vyrostl od žactva až po členstvo v Ml.Boleslavi trochu přísný vzkaz . Ale uznávám a píši: Viděl jsem ty první atlety: Mlejnků, Procházků, Šiftů, Danička, Šmelhause, pak po nich nastoupili Meisnar, Franěk, Fiala a konečně také my s bratrem, plus Kojzar, Chromovský, Holan, Bernard, Špírk, Tůma. Trenovali jsme, závodili a hlavně moc poslouchali Otíka, až jsme to někam dotáhli. Cím ti Sobotkové v Ml.Boleslavi v letech 1932 až 1945 byli; to se dočtete v této Vaší ročence. Hlavně vy mladí, neusmívejte se nad některými výkony, že dnes je překonáváte, ale uvědomte si, že my jsme nebyli jen atlety, my jsme moc pravidelně chodili do Sokola, mívali 100% docházku.

O tom by Vám mohli říci naši vedoucí Korda, Sýkora, Hes a náš školní tělocvikář J.Vondra, o reprezentaci v házené, odbíjené, i jako dobří nářadovci a také jako velmi dobří studenti. Dost ? Musím končit : piš stručně, ale hezkých vzpomínek je moc, snad až přijedu do Ml. Boleslavi z Liberce se svým potěrem, dal jsem se totiž zase do jeho výchovy.

Tedy v roce 1961 na shledanou na Vaší dráze !

Zdeněk SOBOTKA.

Byl jsem velmi potěšen dopisem, který jsem od LA oddílu obdržel. Věřte i když nebydlím v Ml.Boleslavi s velkým zájmem sleduji a raduji se z Vašich úspěchů. Blahopřeji Vám zejména k těm letošním.

Jak by člověk mohl zapomenout na oddíl, kterému ze všech sil ponáhal. Je to již hezká řádka let, co jsem přestal závodit, ale velmi často a rád vzpomenu si na krásné chvíle na našem letním cvičišti. Čeho jsem si nejvíce cenil ? Toho, že byli jsme vždy opravdovými kamarády. Bez rozdílu, čím kdo byl, ať to byl inženýr, dělník nebo doktor.

A nyní nějakou tu vzpomínku ze závodů samých; bylo jich hodně. Jeli jsme na utkání do Hradce Králové. Ve družstvu jsme měli také několik vojáků a ti z těch důvodů nebyli dovolněni. Tak nás jelo jenom několik a přece jsme bojovali ze všech sil o nejčestnější výsledek. Já sám jsem běžel 3 závody : 800m, 1500 a 3000 m, během 2 hodin. Při tomto utkání jsme také objevili nynějšího zasloužilého mistra sportu Fr.Fiedlera, který byl tehdy bez zaměstnání

Něco pro mladé závodníky. Byli jsme na závodech v Liberci, na stadionu v Pavlovicích. Běžel jsem 1500 m a byl jsem druhý. V dalším závodě na 5000 m, v kterém startoval mimo jiné tehdy velmi dobrý štrekař četař dsl.Löfler. Byl jsem v dobré kondici, třebaže stále drobně přšelo, běželo se mi velmi dobře v čele skupiny. Co se ale nestalo ? Rozvázala se mně tretra. Já, abych nepřekážel za mnou běžícím, vystoupil jsem z dráhy do hřiště. Rychle jsem závadu odstranil a v plném tempu běžím dál. Věřil jsem si, že ztrátu dohoním. Jaké ale bylo moje překvapení, když v cílové rovině na mně zavolal nynější předseda ústřední sekce čs.atletiky Jar.Vykoupil : Nenamáhej se, jsi diskvalifikován ! Připomínám to proto, abyste si přečtli a znali lehkootletická pravidla a řády.

Zdravím srdečně všechny členy LA oddílu a až rozjedete tu ligu, přijedu se na Vás podívat a Vás povzbudit, budete to jistě potřebovat - nebudou to lehké boje.

Josef Slánský - PIGGI

Zdravím Vás všechny a blahopřeji k radostným vítězstvím - musíte ale pilně cvičit, abyste tak čestně uspěli i v dalších těžších bojích.

Mám nezapomenutelné vzpomínky na ty boleslavské atlet.začátky, byli hodně těžké; neměli jsme nic, ani trenery, ani příručky, ani filmy - měli jsme však chuť závodit, vůli a vytrvalost. Jezdili jsme na závody za své; byli jsme rádi, když nás jednota přihlásila na závody a někdy po vítězném zájezdu uhradila jízdné. Vy dnes máte všechno; odměňte se svým vedoucím svědomitou přípravou a kázní.

Milda PROCHÁZKA .

I když mě většina současných atletů Vašeho oddílu nezná, zdravím Vás všechny při příležitosti 35. výročí lehké atletiky v Mladé Boleslavi.

Mladoboleslavská lehká atletika bude navždy slavně zapsána do historie československého sportu. Já jsem byl a vždy budu hrdý na to, že jsem mohl závodit v Mladoboleslavském drezu, že jsem mohl startovat v jednom družstvu společně s Frantou Fiedlerem. On a skromný, ale velký bojovník Toník Sláma byli mými vzory, společně s Otou Mlejnkem a ostatními naučili mě poznávat krásy mužných bojů. Celý život budu vzpomínat na krásná léta mládí a v těch vzpomínkách budou na čelném místě vzpomínky na všechno krásné, co jsem prožil na „Letním cvičišti“.

Celému oddílu pak blahopřeji k úspěchům, které dosáhl v roce 1960 a především družstvu mužů přeji hodně sil v bojích ve II. lize.

Vašek Poláček .

U příležitosti 35. výročí mladoboleslavské lehké atletiky zdravím co nejsrdečněji všechny staré známé funkcionáře i závodníky z dřívějšího NSK.

Moje vzpomínky na dobu prožitou v Mladé Boleslavi, hlavně ve Vašem lehkooatletickém oddíle patří mezi nejkrásnější, i když jsou kaleny léty válečného běsnění německých fašistů. S odstupem času si dovedu vysvětlit a ocenit obdivuhodné přátelské prostředí, jež vytvářel kolektiv charakterově vynikajících jednotlivců z řad činovníků a závodníků.

Ve své nynější trenerské práci v lyžařském sportu dával jsem Váš oddíl vždy za vzor a právě tak i trenerskou práci Franty Fiedlera, který nám byl nejen učitelem, ale i dobrým přítelem.

Do Vaší další úspěšné činnosti v II. lize, do které jste se v tomto jubilejním roce probíjeli, přeji hodně úspěchů a dosažení v brzké době ještě vyšších cílů, t.j. I. ligy. Tak jako tomu bylo dříve !

Srdečně Vás všechny co nejupřímněji pozdravuji a těším se na příležitost nového setkání u Vás v Mladé Boleslavi.

Váš Mir. Kumpošt.

Pozn.: Ing. M. Kumpošt je profesorem na Vysoké šk. str. v Liberci a je trenérem čs. reprezentantů-sdruženářů.

Jak Vám to mám napsat, na takové nějaké řečnění jsem slohově slabý. Ale věřte mi, že na Vás v Boleslavi nikdy nezapomenu, vždyť jsem mezi Vámi strávil ty nejkrásnější chvíle. Přesto, že nejsem nebyl nijak výkonný proti druhým, vždy jsem se ze všech sil snažil, abych za Boleslav čestně bojoval.

Stále jsem s Vámi a oddílovou činností sleduji. Byli jste všichni takoví kamarádi, že jsem už nikdy v takovém opravdovém kamarádském prostředí nebyl.

Po odchodu z MB běhal jsem až do roku 1957 a vždy jsem měl na prsou znak Boleslavského hradu, ať to bylo v Úpici, v Kolicích, v Pardubicích a jinde, vždy jsem se cítil jako Boleslavák. Zdravím všechny chlápce, zejména ty co znám a přeji Vám všem hodně úspěchů. Ve sportovním zápolení - zlomte vaz.

Vždy Váš Tonda Sláma.

Lehká atletika stala se kusem i mého života. Vzpomínky na ni jsou až dodnes spojeny s letním cvičišťem a jmény Ota Mlejnek, Franta Fiedler, Jarka Ducháček, Piggi Slánský, Míla Fiala, Míla Novotný, Přemek Dolenský a j., ale hlavně s tím, které bylo ným stálým soupeřem na dráze, soupeřem stále pohotovým m. to „natrhnut“ - Milda Procházka. Vzpomínky jdou až do doby, kdy lehká atletika v prostředí, v němž bylo naprosto favorisováno cvičení na nářadí se jen pomalu s obtížemi, ale jistě probíjela k uznání. Kolik to bylo bojů, kolik svépomocné práce a v neposlední řadě i „kasovního“ počítání, než byl stmelěn útvar vyrovnaný a na výši jak výkony na dráze, tak i organizačně. Byl to kolektiv mladých lidí, který se na tomto úseku vyžíval plně a vzájemně i při stálé vnitřní rivalitě podporoval. A jeho hlavní pilíře - náš věčně ustaraný Ota v organizaci a přípravě a Franta Fiedler na dráze. Těmto dvěma náleží podle mého soudu hlavní podíl na tom, čím se mladoboleslavská atletika stala a čím stále jest. Neboť jejich neutuchající a soustavné práci se podařilo, že se právem mluví a mluví o mladoboleslavské „líčce“ lehkých atletů, která teprve je zárukou výkonů dobré a trvalé úrovně. Vzpomínek bylo by mnoho. Strídaly se momenty radostné - to když bylo docíleno pěkných úspěchů jednotlivců i celku - a zase naopak momenty zklamání - když to nevyšlo.

Něbylo by správné, kdybych při vzpomínce na počátky LA v Ml. Boleslavě nevzpoměl všech těch dalších bezejmenných obětavců, kteří se podíleli na práci v různých těch funkcích - pořadatelů, rozhodčích a j., bez nichž se atletika neobejde. Bylo hodně toho času, který všichni nežístně věnovali věci dobré a ušlechtilé. A co dnes z toho všeho. Nejen vzpomínky, nejen stálá účast, i když leckdy vzdálená a jen pozorovatelská na tom atletickém dění v Ml.Boleslavi. Avšak nejcennější z toho je stálý živý vztah jednoho ke druhému ze všech členů bývalé naší atletické pospolitosti, i když časem, jak jinak ani v životě nemůže být, se naše dráhy rozešly, zkrřížili-li se opět při náhodném setkání, stačí kratičké zastavení, stisk ruky a na chvíli opět ožijou doby, které, žel, jsou nenávratně za námi. Avšak byly to krásné chvílky mládí a krásná tudíž jsou i tato setkání, která po tak dlouhé době přece jen stačí prosvětlit náš život.

Dr. Břet. Daníček .

Velmi často vzpomínám na doby mého začátku provozování lehké atletiky jako jednoho z nejkrásnějších a nejmužnějších sportů, který jsem za své sportovní činnosti poznal. Byly začátky LA krásné a nehledělo se nikdy na máhnu a čas, který bylo nutno věnovat úpravě závodního štábu a byli jsme vždy na tuto úpravu hrdi, neb soupeři se vždy velmi kladně vyjadřovali o našich rozbě - žistích a i závodní dráze. Je jistě potěšitelné, že znovu po poměrně delší době dochází zase k rozmachu LA oddílu v Mladé Boleslavi, neb je nutné mít vždycky na zřeteli, že jedinec může mít sice dobré výsledky, ale kolektiv se stále vzrůstající výkonností může jediné dosáhnout těch nejvyšších cílů, kterých bylo dosahováno v posledních letech mého působení v kolektivu atletů v Ml.Boleslavi.

Přeji kolektivu LA mnoho úspěchů v jeho další závodní činnosti a jest potěšitelné a zároveň zárukou dalšího růstu, že věnujete tolik zájmu a péče mládeži .

Jaroslav Kojzar .

V r.1949 jako muž jsem zažil svůj první velký závod. V treninku jsem zaběhl na stodesítce dobrý čas a Ota Mlejnek ke mně přišel se slovy : Ten rozštěp není špatný, v neděli Tě postavíme ! Běžel jsem proti Kolínu jako uplný outsider a vyhrál za 17.1 vt. Tenkrát jsem myslel, že mi patří svět. Později se ukázalo, že to zdaleka nic není.

V této době bylo velmi oblíbenou soutěží, která se prováděla skoro každé odpoledne, hod kladivem s místa. Jistý čahoun, jménem Václav Bečvárovský byl dalekosáhlým přeborníkem v této specialitě.

S odchodem na studie do Prahy jsem dlouho bádal, do kterého klubu bych se začlenil a protože jsem většinu času trávil v Praze a mladoboleslavská atletika byla tehdy vepší, rozhodly dva momenty : Jiří Juranka byl dříve v době, kdy byl mistrem na llo m překážek a loo m ve Slávii. Slavija každý rok dojížděla do Mladé Boleslavi k tradičnímu utkání, ať ligovému nebo přátelskému. V roce 1944 bylo toto utkání zvlášt pamětihodné, neboť těsně před utkáním spustil silný liják a naše cvičiště se změnilo v jezero. Aby se vůbec mohlo po krátkém dešti závodit, museli všichni přiložit ruku k dílu. Slávista, neslávista, Boleslavák, neboleslavák všichni vzali lopaty a rýče, hrábě a košťata na upravu dráhy. Od té doby mi Slávisti byli velmi sympatičtí; jiní pražští atleti tak nevystupovali.

Po 7mi letém působení v Ml.Boleslavi jsem na podzim 1949 vstoupil do Slavie - dnešního Dynama, kde jsem právě teď skončil, pořád ještě jako aktivní atlet, ll tou sezónu. Vedoucí žáků u nás v Dynamu není nikdo jiný než Mikuláš Lysenko, u kterého jsem začínal. Kdykoliv závodím v Ml.Boleslavi, dělá startéra týž Jiří Juranka, který má na svědomí mé překážky, a mikrofonem řídí závod týž Ota Mlejnek, jako třeba na Žakov.závoděch v r.1943 nebo třeh při utkání Kolín - Ml.Boleslav v r.1949, na které jsem vzpoměl. Seděl tam i letos při utkání Dynamo - Sp.Ml.Boleslav.

Než skončím, jednu poznámku : už v r.1944, jak se dobře pamatuji, se mluvilo o novém stadionu v Ml.Boleslavi. Říkalo se, že to již nebude dlouho trvat. Po Válce jsme měli nezměrný optimismus, až po 16ti nebo 17ti letech se nic nestalo. A mladoboleslavská atletika by si zasloužila pořádný stánek, když ho mohou mít místa, kde není ani atletická tradice minulosti, ale není ani atletika v přítomnosti.

Vašemu dalšímu závodění a rozmachu hodně zdaru

Dr.Cyril Hulínský.

Po svém přesídlení z Plzně do Mladé Boleslavi přihlásil jsem se k práci v lehkootletickém oddílu tehdejšího Sokola, po krátké době byl jsem v r.1939 postaven v čelo oddílu jako předseda. V této funkci jsem byl činný skoro deset roků. Jaká byla činnost tohoto oddílu a jak jsem pracoval, to mohou nejlépe posoudit ti, kteří se mnou spolupracovali, hlavně pak celá atletická veřejnost, která plnila tribunu a ochozy letního cvičiště. A byly to návštěvy dva až tři tisíce diváků, neboť v té době byla atletika tak oblíbena jako dnes po vybudování zimního stadionu - lední hokej. Výkonnost LA oddílu byla taková, že držel po řadu let primát Čech, tak jako na Moravě Sokol Olomouc. Byla to krásná leta lehkootletické práce, která byla na výši zásluhou závodníků a všech těch, kteří jim pomáhali. Nemohu nezpomenouti, našeho milého Vykece, dnešního předsedy ustřední sekce LA, zasl.mistra sportu Jar.Vykoupila, který vždy poradil a pomohl, když jsme se na něho obrátili. Také on

vždy mladoboleslavským věřil a na ně spoléhal. Po rozpuštění Sokola dal příkaz a rady, co dále činit, krátce na to byl Němci zatčen. Byli to pak vedoucí funkcionáři Aston Villy v čele se svým předsedou Urbanem, kteří nás přijali mezi sebe - ač s vědomím vážnosti doby, řekli okamžitě své : ano. Určitá stagnace nastala, když nám bylo zabaveno cvičiště. Po návratu na dráhu letního cvičiště nastala slavná léta mladoboleslavské lehké atletiky. Cílevědomá treninková a závodní práce, sto registrovaných závodníků, mužů a dorostenců, více jak šest set členů LA odd. Klubu bylo nařízeno pozměnití jméno, rozhodli se pro Národní SK, protějšek pražského NSK.

Byla pořádána řada závodů, ligová utkání, mistrovský desetiboj, Velká cena v desetiboji, plastika sochaře Malejovského, dar přátel LA bratrů Kvapilových, zájezdy do řady měst, tradiční utkání Plzeň - Mladá Boleslav s řadou repris.

Bývaly to krásné dny a večery, kdy jsme se po práci sesedli na lavičkách po lípami letního cvičiště, plánovali a snili jsme o LA stadionu, o všem, co musíme vykonat, aby vše bylo ještě lepší. Vřady závodníků a těch, kteří s nimi pracovali hodně a hodně prořídli a jsou dnes rozseti po všech koutech vlasti. Tisknu ruce a zdravím všechny ty, s nimiž jsem prožil krásná léta mladobol. LA, na něž se nikdy nezapomíná. Díky Vám.

Zdravím dnešní lehké atlety a vedení oddílu s upřímným přáním, aby po úspěšném probojování do druhé atletické ligy, šli stále dál a výš !

Josef Zelenka .

Dostal jsem se dosti náhodně k tomu, abych se stal jedním z článků opětného vzkříšení LA v Ml.Boleslaví. Bylo to spíše z rozporu mezi mnou a tehdejším vedením Spartaku AZNP, kde byl názor, že ještě nejsou předpoklady k novému založení oddílu. Pěstoval jsem řadu let závodně stolní tenis a byl jsem po mnoho let jeho vedoucím oddílu. Byl to protiklad k lehké atletice a uvědomil jsem si to zejména později, když jsem byl zvolen vedoucím oddílu. Letní cvičiště bylo v desolátním stavu, nebylo náradí, drésů, peněz, ani závodníků nebylo mnoho. Nezbylo než, abych se přeorientoval i na závodníka a běhal střední tratě. Hodně mi v tom pomohl odznak zdatnosti, jež hoř plnění jsem měl v tělovýchovné jednotě a okrese na starosti a za odpoledne jsem s uchazeči běhal až 6 x 1000 m, 2 x 3000 m a několikrát 1000 m na limit. Byly to stovky odznaků a stovky kilometrů naběhaných za ta léta. Později jsem se přesvědčil, že mi nedělá potíže zaběhnout některou trať i v utkání.

Na ta závodnická léta nejraději vzpomínám; usnadnila mi mnohé ve vedení oddílu. Navázal jsem řadu nových přátelství s mladými lidmi, byl jsem jedním z nich a měli jsme k sobě velmi blízko. Zdálo se mi, že mezi nimi nestárnu. Velmi si cením výsledku ve štafetě na 3 x 1000 m, ve které jsem běžel společně s Přemkem Dolenským a Lubošem Kyselou proti štafetě UDA Praha a ve které jsme překonali oddílový rekord. Dále si cením trojnásobného vítězství ve smíšených štafetách na memoriálu kpt. Jaroše v Kralupích, kde právě atleti vždy ovlivnili konečný výsledek. Nejúspěšnější jsem byl v r.1955; v této sezoně umístil jsem se nejhůře na druhém místě. Se svojí závodnickou činností jsem se rozloučil v utkání s družstvem Sokola Praha, běžel jsem 1000 m a 3000 m a svými výsledky přispěl podstatně k tomu, že se naše družstvo kvalifikovalo do divizní soutěže.

Za největší klad LA oddílu pokládám to, jakou velkou pozornost jsme věnovali mládeži. Cením si toho, že se nám podařilo upravit a zlepšit vzhled letního cvičiště a několika pěknými podniky získat nejen zájem obecnosti, ale i potřebné peníze. Pravidelné starty čs.representantů, Velké ceny města a start Indů z Bombaye znamenaly vyvrcholení naší činnosti.

I když dnes již nepracuji v tělovýchově, jsem přesvědčen, že lehká atletika je nejkrásnějším a nejvhodnějším sportem pro mládež. Je základem pro celou řadu jiných sportů a nechybí mezi nimi ani sporty nejpopulárnější jako je kopaná a hokej. Kdyby se mne nyní někdo zeptal, který sport bych pěstoval, kdybych byl mlád, řekl bych bez váhání: lehkou atletiku a střední tratě.

Nezapomínám ani teď, kdy již žádný sport nepěstuji závodně na atletické návyky, které jsem si vstípl v LA oddílu. Již dvě celé dovolené jsem věnoval pionýrskému táboru, kde jsem působil jako tělovýchovný instruktor. Moje činnost v táboře je zaměřena na lehkou atletiku, na kterou nikdy nezapomínám. Výsledek mého letošního působení byla dvě utkání mezi tábory v atlet.trojboji a táborová olympiáda. Zájmové kroužky byly rozšířeny o kroužek lehkootletický. 42 odznaků zdatnosti splněných v letošním II.běhu v Jetřichovicích bylo věnováno do plnění plánu TJ Spartak AZNP. I mladším pionýrům se tak dostalo ochutnání z LA kuchyně.

Ani v našich fyzminutovkách na pracovišti nezapomínám na některé prvky z lehkootletické rozcvičky.

Ze svého působení v pionýrském táboře jsem přesvědčen, že mnohé mladé svěřence uvidím jednou v drézu Vašeho oddílu. V tom spočívá můj cíl a smysl celé práce na táboře. Bude-li tomu tak, jak piší, budu opravdu spokojen. Nežlobte se, že jsem se tolik rozpovídal, snad si z toho přece něco vyberete.

Vaším letos tak úspěšným závodníkům i mládeži přeji hodně úspěchů v příští sezoně a volám: Vytrvejte!

Výsledky oddílu dosažené za poslední leta dokazují, že ani moje práce - i když jsem přispěl jen malou měrou na znovuvzkříšení LA v Mladé Boleslavi - nebyla marná a já mám z Vašich úspěchů upřímnou radost.

Antonín Prokop.

Na svou tělovýchovnou činnost v Mladé Boleslavi vzpomínám vždy s příjemnými pocity. Dnes, s odstupem kolem 20 let, ocenuji mladoboleslavský stadionek tím více, že má jedinečnou přednost pro provozování LA: nehraje se na něm kopaná ani jiné míčové hry - / snad dodnes /, takže tyto sporty se vzájemně ve své práci neruší. Má hlavní činnost v Ml.Boleslavi probíhala po celou dobu okupace. Na hřiště přicházel poměrně velký počet mládeže od nejutlejšího atletického věku, t.j. 9-10 let. Pokud bylo hřiště volné, konala se téměř každou nedělí dopoledne naše samorostlá olympiáda za bohaté účasti „zahranických atletů“. Z velmocí se zásadně neúčastnila Říše Velkoněmecká, ale jak patrně z mých zápisků, byly zastoupeny vedle Československa /zajímavé, že ani Protektorát B - M se nám z nějakých důvodů nehlásil / též SSSR, Polsko, Jugoslávie, Anglie, USA, Finsko, Švédsko, někdy též Francie a Holandsko /Ossendarp/. Tenkrát jsem i já bojoval jako lev za barvy Finska jako Nürmi nebo Järvinen. Vzpomínám na naše nedělní zimní sešedy v místnosti Záložny, kde mladší dorůstenci přednášeli své úvodní referáty na různá témata na př. Sprint, Tři skoky, Start vysoký a nízký, Zimní příprava atd., pak po referátu rozvinuli na dané téma diskusi s přítomnou mládeží naší vynikající závodníci Franta Fiedler, Míla Novotný, Přemek Dolenský a další neméně populární atleti.

Vzpomínám též na méně příjemnou příhodu, kdy po deštivých a větrných závodech Kuratoria jsem měl těžký spor s Bartkem, německým vedoucím mládeže. Posílal chlapce šplhat po tenkém a mokřím stožáru pro německou vlajku, která se nahore zachytila, takže se nedala spustit. Po hádce mezi námi dvěma o bezpečnost šplhajícího - jsem tomu přece zabránil a vlajka byla prostě nějak utržena.

Vzpomínám i na zájezdy dorostenců po okolí, jichž nebylo mnoho, ale za to tím krásnější, na tréninky s nimi a s mnohými dospělými, na různé legrace i vynikající výkony některých chlapců /Dvořák ve výšce, Petrášek /je někde v Kurdistanu/ v hođu diskem, Zdobinský, Svorec a další ve sprintech a překážkách, Eminger v dálce atd. atd./ Z naší „stáje“ vyšli ze žactva překážkář Cyril Hulínský, desetibojař Vašek Bečvářovský, tyčař Vláda Dedek, vytrvalec Mirka Anděl a opravdu mnoho dalších roztroušených po celé republice. Kdykoliv se setkáme, hlásí se ke mně, i když jsou dnes, z desetiletých kluků táty rodin, někdy je již těžko poznávám. A pak vzpomínáme, jak to bylo tenkrát v té Boleslavi hezké.

Já jako starší, který již působil na více stadionech /Plzeň, Bratislava, Lomnice n.P., Praha/ mohu závěrem říci, že ta příjemnost vzpomínek není nijak zkrášlena odstupem času, nýbrž že v Mladé Boleslavi to bylo opravdu hezké.

Mikuláš Lysenko,
dobrovolný trenér I.tř.
v Dynamu Praha .

3 5 l e t - pěkná řádka jar i zim, radosti i zklamání, vítězství i porážek, snění i práce. Co těch tváří, charakterů, mladostvého zápalu a bojovnosti, vítání i loučení na tom našem letním.

Většina Vás rozprchla se do světa a zůstaly jen vzpomínky na dobré chlapce, nanejvýše náhodná setkání a výměna vzpomínek.

Říkám : dobré chlapce - víte když někdo vydrží lehkou atletiku vyznávat, snad ani nemůže být zlý člověk.

A tak Ti, kteří se ozvali, musí reprezentovat tu celou starší atletickou gardu a my máme upřímnou radost, že ve svých vzpomínkách se tak rádi vracíte mezi nás - na to naše malé, ale tak milé - l e t n í, které Vám všem tak přirostlo k srdci.

Snad byl i mezi Vámi nějaký ten „lempí“, jak jste říkali, ale zůstaly na Vás všechny jen vzpomínky čisté a hezké, ničím špatným nezkalené.

A snad jsme to přece nedělali špatně, když tak hezky i nás vzpomínáte - to je naše jediná odměna za leta práce a odříkání, když ti n a š i chlapci uplatní se nejen na závodní dráze, ale i do života přenesou to, čemu se v atletice naučili. Před mnohými jmény jsou dnes akademické tituly, i když se ve svých dopisech s nimi nehonosíte, ale jako vždy v minulosti ani nás neoslňují a já jako ten, který stál u kolébky mladobol. atletiky, tisknu Vám za všechny, kteří zde zůstali, ruce stejně upřímně ať je to profesor na Vysoké škole strojnické v Liberci Slávek Kumpošt nebo ten skromný dřič a milý chlapec, dřevorubec z Křižanova na Českomoravské vysočině Toník Sláma.-

Žuďte zdrávi, chlapci a věřte, byl bych velmi rád, kdyby Ti Vaši dnešní následovníci, vzali si z Vás příklad a byli právě tak jako Vy : ukázněni, obětaví, skromní, upřímní a věrní .

Váš Ota Mlejnek .

Myslím, že kdykoliv budu vzpomínat na příjemné a světlé stránky svého života, vždycky zaujmou jedno z nejpřednějších míst na dobu prožitou na letním cvičišti v Mladé Boleslavi. Bohužel jsme největší část tohoto životního úseku prožívali právě v době okupace, avšak snad právě tato okolnost přispěla k tomu, že jsme byli denně přitahováni na hřiště, kde se scházela ke společným treningům, nebo ke chvílím odpočinku skupina závodníků a i činovníků - prostě lidí, kteří měli zájem o LA. Já sám jsem přišel mezi mladobol. atlety z venkovské sokolské jednoty těsně před zrušením Sokola. Po jeho likvidaci jsme vytvořili LA oddíl Aston Villy, později přejmenované na Národní SK. Myslím, že skutečnost, že prakticky celý oddíl tvořili lidé blízcí si názorově, velice přispěla k utužení kolektivu po dobu celé okupace, takže jsme na letní chodili nejen trénovat, ale vlastně si dokonale duševně odpočinout a načerpat síly do dalšího soukromého života. Na hřišti jsme byli prakticky denně a zdržovali jsme se většinou co nejdéle i když už bylo po treningu. Dokonce mnohdy i v neděli, pokud se zrovna nezávodilo, jsme podnikali společné výlety, které sloužily jako skvělá doplňková příprava tělesná i duševní. Tento kolektivní duch udržoval celý oddíl na výši nejen po stránce tělesné, ale pěstoval v každém jednotlivci to, po čem se nyní tak často volá - vysoké morální vlastnosti. To pokládám za základ úspěchů, kterých LA oddíl v mé době dosáhl.

Nechci si však věnovat teoretickým úvahám, proto raději několik vzpomínek. Trénovali jsme vždy velmi tvrdě a několik hodin denně, tak jak to vyžadovala skutečnost, že mezi boleslav. atlety byla většina tehdejších nejlepších desetibojařů ve státě. Také při závodech každý bojoval velmi urputně a vydal ze sebe všechno co mohl, někdy myslím i více než to. Ať při treningu a i při nejtěžších závodech nechyběl humor a smích. Vzpomínám na starty mého pražského jmenovce Nerona, příhody „specialistů“ na tyčku, které bylo nutno setřást, překážkářů, které bylo nutno z tehdejších překážek vyprošťovat.

Největší sensací jsme zažili při mistrov. desetiboji v Brně, kde se tenkrát sjelo velké množství závodníků. Začalo se urputným bojem v sobotu odpoledne a po odběhnutí 100 m, odházení koule a odskákání dálky se nám již pomalu začalo stmívat. Bojovně jsme nastoupili ke skoku vysokému a za značného již šera jsme se dali do těch 160 - 170 cm. Docela jsme zapoměli, že také bude skákat Franta Fiedler, který si pro jistotu těch 170 také skočil, ale pak čekal. To ale neměl dělat, poněvadž když se dostal konečně na řadu museli pořadatele doskočiště označit, dvěma krásně plápolajícími svíčkami, jak při dušičkách. Franta se rozběhl, odrazil, vznesl do výšky, jak on to dovedl - a laťka zůstala na stojanech. Bohužel jenom proto, že Franta dopadl o několik centimetrů před laťku.

Úplně potmě jsme pak nastoupili k běhu na 400 m. Bylo samozřejmě jenom věcí cti každého závodníka, zda zůstane ve vytčené dráze. Mnoho osvědčených šprýmařů v čele s Jardou Malým ze Sparty ovšem běželo celou trať u mantinelu - rozhodčí si neviděli ani špičky svých bot. Tento neregulerní desetiboj byl dodatečně anulován. Bylo by těch vzpomínek mnoho - důležité je, že i v takových závodech za ztížených podmínek, jsme závodili s chutí, odpovědně, aby každý prospěl co nejvíce kolektivu. To bylo krásné, za to vděčím atletice, že mi dala pevný základ i do osobního života a je to asi jediná cesta, jak dosáhnout úspěchů a získat zážitky, na které si člověk po celý život rád vzpomíná.

Dr. Míla Novotný .

S radostnými pocity vzpomínám na LA ročenky, které měly vždy velmi dobrou úroveň a proto i já s radostí napíši několik řádků do té jubilejní. Při této příležitosti chtěl bych ještě blahopřát celému LA oddílu Spartaku AZNP k jeho letošním mimořádným úspěchům a věřím, že zvláště úspěchy mládeže přivedou mladobol. atletiku zpět do let své největší slávy.

Vzpomínám rád na mladobol. atletiku. Prožil jsem zde své první atletické začátky a téměř také své největší úspěchy. Je příznačné, že člověk se v myšlenkách vrací vždy tam, kde začal sportovat a vděčí sportu za to, že mu obohatil řadu hlavně mladých let jeho života. S těmito pocity vracím se vždy rád do Ml. Boleslavi.

První své oficiální atletické závody prodělal jsem v r. 1944 jako žák býv. NSK MB - tehdy mi bylo 12 roků. Výsledky těchto závodů nebyly pro mne nikterak slibné. Přesto jsem měl velkou chuť do závodění. Přitahovala mě jména vynikajících mlbol. atletů jako byl Fiedler, Dolenský, Havlíček, Sobotkové, Juranka, Novotný, Zák a další, kteří byli oporou tehdejšího velmi silného atlet. celku. V této době měl jsem však za sebou již celou řadu závodů, které jsme mezi sebou pořádali mezi kluky přímo ve městě na volných prostranstvích. Avšak cíle probojovat se do prvního atlet. družstva podařilo se mi dosáhnout až v poválečných letech v roce 1948 jako dorostenci. Vzpomínám s jakou hrdostí jsem oblékal oddílový dréz, mající ve znaku siluetu boleslavského hradu. V roce 1951 podařilo se mi vytvořit na závodech v Mladé Boleslavi několikrát československý dorostenecký rekord ve skoku o tyči - naposledy výkonem 391 cm. Byl to pro mě slavnostní okamžik a zároveň cesta do čs. reprezentačního družstva. Chtěl bych jenom zdůraznit, že tohoto úspěchu jsem nedosáhl nijak lacině. Aktivně jsem začal sportovat vlastně již ve svých čtyřech letech, kdy mě táta dovedl za ruku do tehdejšího Sokola. Od této doby jsem 2x v týdnu pravidelně cvičil. Jako dorostenec závodil jsem také ve sportovní gymnastice, to již jsem trénoval pravidelně - minimálně 4x v týdnu. Tato systematická příprava přinesla mi v pozdějších letech výsledky.

Často mě dnes mrzí, že převážná část dnešní mládeže nenašla dosud správný přístup ke sportu, aby si z něho přenesla jeho kladné stránky jako : poměr ke kolektivu, bojovnost a vůli dosáhnout lepších výsledků, úctu ke starším a zkušenějším, radost z vítězství a ponaučení z nezdaru, kázeň a sebezapření do svého života a budoucího zaměstnání, ale naopak vidí ve svém výkonu na atletické dráze své budoucí dobré bydlo, což se projevuje z její strany neuměrně vysokými požadavky na materiální zabezpečení. V tomto směru je zapotřebí mnohem větší skromnosti. Vzpomínám si, že už jsem dosahoval poměrně slušných výkonů ve skoku o tyči a závodil jsem ještě ve cvičkách, jelikož jsem neměl tretry, ale snažil jsem se vždy tento nedostatek nahradit bojovností v závodě. Nebylo jistě náhodou, že řada mlbol. atletů, kteří byli vždy oporou družstva, patřila právě k těm nejskromnějším a v treninku nejpilnějším závodníkům a učela se vždy obětovatttam, kde toho bylo třeba.

V tom směru vážil jsem si vždy práce nestorů mlbol. atletiky Oty Mlejníka, Franty Fiedlera, Přemka Dolenského a mnoha dalších, kteří svou příčinlivou prací a příkladnou sportovní bojovností, byli vzorem nejen pro mne, ale jsou a budou jistě vzorem pro všechny ty, kteří si přejí, aby z Ml. Boleslavi vyjíždělo do celého světa nejen více Spartaků, ale vyrostla také řada nových atletů, kráčejičích ve stopách vyšlapaných dobrou tradicí

mladoboleslavské atletiky.

V tomto snažení přeji Vám hodně úspěchů z nynějšího svého působiště - z Ostravy.

Váš Vlad. Dědek.

Zdravím Vás všechny a upřímně Vám blahopřeji k letošním pěkným výsledkům. Vzpomínám rád na své působení v MB. Bylo dosti dlouhé - od r. 1943, kdy jsem začínal jako 10 letý žák LA oddílu tehdejšího NSK až do roku 1954, kdy jsem nastoupil vojenskou službu. Jako kluk jsem dělal z atletiky všechno, co se na letním dělat dalo. Od běhání a skákání až k technicky náročným disciplinám, jako byla pro 10-12 leté kluky tyčka. Vzpomínám na vliv, který na nás mělo tehdejší ligové družstvo a výkony jím podávané na závodech. A nakonec nás působení Míly Novotného svedlo k tyčce, kde nás 10 až 15 skákalo celé odpoledne na tyčích od prádla a požárních háků až k duralovým trubkám z letadel na Radouči.

V té partě tehdy byla velká rivalita a soutěžení, které vedlo později v letech dorosteneckých až k metám nejvyšším, které proslavily tehdejší dorost SMB. Vzpomínám na Ládu Nypla, Jardu Maturu, Vládu Dědka, Jos. a Jardu Klimenty, Otu Bělohradského, Jirku Kordu, Jirku Pecháčka, Mílu Vaňka, Jindru Peterku a další, na jejichž jména jsem již zapoměl a je mi tak trochu smutno, že vše to hezké je pryč a že jsem z té početné party zbyl sám, když snad i Vl. Dědek s atletikou končí.

V dalším sportovním zápolení Vám přeji hodně zdaru a úspěchů.

Váš Vašek Bečvárovský .

Pozn. Mistr sportu V. Bečvárovský je čs. mistrem a rekordmanem v desetiboji.

S atletikou jsem začal po debaklu na tenisových dvorcích na Štěpánce v r. 1943. Tehdy byla už přestavěna dráha na letním v nynější podobě. Moji spolužáci, kteří mne na letní přivedli, měli na přestavbě rok před tím dokonce podíl, což jsem jim záviděl. Nebyl jsem tenkrát atleticky k ničemu, a když mi vedoucí dorostu a žáků Mikuláš Lysenko změřil první 60ku za 9.5 vt., nechtěl tomu nikdo z mých soukmenovců věřit. K překážkám, mému atletickému osudu, jsem se dostal z jara příštího roku 1944. Jedné slunné květnové neděle si vedle sprch na letním opalovala rarta, vejborů a starších závodníků s rodinami. Někdo zapomněl na dráze překážku a trápil jsem se tím, že jsem ji všelijak přeskakoval. Jiří Juranka, obutý v dřevácích, se na to nemohl asi dívat a vstal se slovy: To se musí takhle, moment, já se přezuju! A měl jsem první praktickou instruktáž na překážkách, čímž to začlo.

Mladoboleslavský drés byly tenkrát tmavé tepláky s bílým sedlem a bílým znakem města na prsou. Vždycky jsem toužil tento drés mít. Byl jsem velmi šťasten, když jsme odjížděli na první mistrovství CSR dorostu do Pardubic v r. 1945, neboť mi tehdejší předseda oddílu Zelenka půjčil svou vlastní bundu. Jako dokument mám fotografii naší štafety 4x60m ml. dorostu, která se tenkrát probíla až do finále.

S V Ě T L A A S T Í N Y

mladoboleslavské atletiky v r.1960.

Máme za sebou další úspěšný rok. Naši muži se probjovali do II.atl.ligy, starší dorostenci, mladší dorostenky a žáci jsou přeborníky Středočeského kraje. V soutěži jednotlivců získány 3 přebor.tituly ČSSR, 21 přebor.tituly Středočes.kraje. Přispěli jsme značnou měrou TJ Spartak AZNP k splnění plánu rozvoje-1960 počtem výkon.tříd, BPOV, PPOV, olymp.kruhů Tokio 1964, brigád.hodin, účastí na II.CS atd. Naše mládež stabilně reprezentovala Středočeský kraj v mezikraj.utkáních, dorostenka Jana Horáková dokonce ČSSR v mezistát.utkání v Rumunsku.

Uspořádali jsme řadu úspěšných a dobře organisovaných závodů a utkání, bez protestů, bez závad proti našemu sboru rozhodčích, který rozhodoval objektivně. Nejúspěšnějšími podniky byly :mezinárodní závod za účasti 30 atletů a atletek z Varšavy a krajské přebory žen a dorostenek, ovšem mimo divizní utkání, která se těšila rostoucímu zájmu obecnosti.

To jsou světla, bohužel, máme ve své práci i stíny, které snad pro veřejnost nejsou viditelné, ale pocítují je na svých bedrech činovníci LA oddílu. Ty, kteří odřou kde co, bys na prstech jedné ruky spočítal. Věvodí jim předseda Fr.Lopata a obětavý Vlasta Grus, který mnohdy zapomeně po noční spát, jen aby se o své chlapce postaral. Uvědomujete si, chlapani a děvčata, že jejich jedinou odměnou a radostí - jsou Vaše úspěchy, Vaš růst a Vaše chování. Přečtěte si pozorně, jak hezky a rádi vzpomínají ti, v jejich stopách jdete. Ježen z Vás - já jsem již pro Vás velmi staré generace - Ing. Vlad.Dědek to ve své vzpomínce napsal velmi vystižně - píše : Často mě dnes mrzí, že převážná část mládeže nenašla dosud správný přístup ke sportu, aby si z něho přenesla jeho kladné stránky, jako poměr ke kolektivu, bojovnost a vůli dosáhnout lepších výsledků, úctu ke starším a zkušenějším, radost z vítězství a poučení z nezdaru, kázeň a sebezapření do svého života a budoucího zaměstnání, ale naopak vidí ve svém výkonu na atlet.dráze své budoucí dobré bydlo, což se projevuje z její strany neuměrně vysokými požadavky na materiální zabezpečení. V tomto směru je zapotřebí mnohem větší skromnosti Vláda je dobrý psycholog, my se s jeho myšlenkami ztotožňujeme, poněvadž se střetáme s těmito problémy v různých obměnách. Na celokrajském srazu trenérů 3.XII.1960 v Praze se znovu řešil přestup, pro nás již dávno skončený, a sice z výchovných důvodů - vytvořilo to neskromné chování. O lehké atletice se vždy říkalo, že je Popelkou mezi sporty, proto i u nás má Popelka větší sympatie než pyšná princezna. Vzpomínám, že to byla skromnost Franty Fiedlera a dalších chlapanů, která jim získávala sympatie. Lákali je, lanáři jezdili, slibovali, ale vždy marně. Škoda, že nemají následovnice i v děvčatech.

Víme, že ta naše mládež na tom našem letním je značně lepší jak jinde, ale přece se najdou vždy takoví, kteří chtějí přijít k hotovému, najdou se i liknavci, kteří přes nalahání nejdou k lékařské prohlídce, zaplacení příspěvků klidně nechají na vedoucím. Mezi ml.dorostenci je i takový, že závodí dva roky bez registrace - je totiž „tak zaměstnán“, že si nemůže opatřit razítko lékař.poraďny. Úprava nové závodní dráhy bude průběžským kamenem všech, jak to myslí s oddílem. K těm, kteří si na lehkou atletiku jen hrají se budem muset, bohužel, otočit zády. Chceme přece vychovávat mládež i do života a práce a proto myslím, že by nám měli pomáhat jejich rodiče a učitele.

MLK.